

[Ragnhild Andersen.]

skal yde. Sygekasserne har i øjeblikket ca. 2,4 millioner medlemmer. Forslaget vil altså betyde, at de i forøget statsstøtte vil få ca. 32,9 mill. kr. årlig.

Min gruppe fremsætter dette lovforslag, fordi vi ved, at sygekasserne ikke med deres nuværende midler vil være i stand til at sikre den sædvanlige læge- og medicinhjælp fremefter, og fordi vi mener, at samfundet har pligt til at råde bod på dette forhold.

Sygekasserne har gennem de 60 år, de har været omfattet dels af sygekasseloven, dels af folkeforsikringsloven, fået pålagt mange opgaver og forpligtelser; betydelig flere, end de oprindeligt havde, men statens støtte er altså i over 60 år blevet stående ved de 2 kr. pr. medlem. Selvom medlems-tallet er stort, som sagt 2,4 millioner, har det kun været muligt for sygekasserne at klare deres forpligtelser ved, at de adskillige gange har pålagt medlemmerne kontingentforhøjelser, altså nye forpligtelser.

Sygekasserne har også søgt at begrænse udgifterne ved at begrænse medlemmernes rettigheder, f. eks. ved nedsættelse af deres ydelser. Jeg tænker her på de nye bestemmelser, der gennemførtes i sommeren 1951 på sygekassernes initiativ, og som gik ud på at begrænse sygekassernes tilskud til medicin. De samvirkende Sygekasser anbefalede i almindelighed begrænsning af tilskuddet til medicin til medlemmer og regnede med en samlet besparelse på ca. 10 mill. kr. ved medicinydelsernes begrænsning.

Sygekassernes medlemmer har ikke mindst på baggrund af de forhøjede kontingenter i flere år set hen til en forbedret sygekasselovgivning. Det er ikke nogen hemmelighed, at f. eks. dagpengene, som minimalt er 40 øre og maksimalt 6 kr., er aldeles utilstrækkelige til at sikre et menneske eller en familie under sygdom. Det føles af sygekassernes medlemmer, at sygekasselovgivningen ikke har fulgt trit med tidens udvikling, og det er klart, at skal den gøre det, må det betyde større interesse fra lovgivningsmagtens side og større støtte fra staten og det offentlige. Det ville have været ulige lettere for sygekasserne at løse deres opgaver uden bestandige kontingentforhøjelser og at forbedre vor sygekasselovgivning, dersom staten havde ladet sin støtte, som fastsattes i 1892, følge trit med udviklingen, ikke mindst prisudviklingen, men det er ikke sket. De 2 kr. der fastsattes for over 60 år

siden, står stadig som det faste tilskudsbeløb, staten yder pr. medlem.

Når sygekasserne i det sidste par måneder i kraft af prisudviklingen har måttet påtage sig nye udgifter til forøgede lægehonorarer, mener min gruppe, at tiden er inde til, at staten forøger sit tilskud til sygekasserne, og at dette sker i en sådan grad, at kontingentforhøjelser undgås. Det er min gruppes opfattelse, at der ingen rimelighed er i at pålægge medlemmerne nye kontingentbyrder, således som det allerede er sket, og min gruppe mener, at det er rimeligt, at staten omsider nu forøger sit tilskud og regulerer det op og giver det en størrelse, som muliggør det for sygekasserne at løse deres nuværende opgaver og også at tage fat på andre nærliggende opgaver til gavn for medlemmerne.

Det er oplyst, at sygekassernes udgifter til lægehjælp ifølge de nye overenskomster foreløbig vil stige med 15 mill. kr., altså minus de 25 pct., de får i statstilskud. Da mit partis forslag går ud på en forøget statsstøtte på knap 33 mill. kr., vil det forstås, at der ikke vil være grundlag for kontingentforhøjelse, når vort forslag gennemføres.

Som det vil ses, tager vort forslag ikke sigte på at løse de store principielle spørgsmål, men kun på at råde bod på sygekassernes aktuelle vanskeligheder. De store principielle spørgsmål må uden tvivl i nær fremtid tages op til løsning. Forslaget tager sigte på at give sygekasserne en støtte, som de forlængst burde have haft af det offentlige, og dermed forhindre, at store kontingentforhøjelser væltes over på medlemmerne. Det vil kun forringe vor sygekasselovgivning at gå den vej. Det vil bidrage til at jage medlemmerne ud af sygeforsikringen, som utvivlsomt må udvides til at omfatte alle.

Med disse bemærkninger anbefaler jeg på min gruppes vegne lovforslaget til hurtig og velvillig behandling.

Formanden: Jeg giver dernæst ordet til det ærede medlem hr. Carl Petersen, for at han som ordfører for forslagsstillerne kan fremsætte et tidligere anmeldt lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Carl Petersen): Jeg har den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring i statshusmandsloven.